

א' מנחם אב ה'תשע"ח 13.7.18
 מגזין מס' 485
 ערב שבת פרשת מטות מסעי
 קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

יפוצו מעיינותיך 'חוצה'

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

כשהאדם נמסר לגמרי בידי אהבת עצמו האנוכית, הופך הוא למעין 'מוטציה' המתכחשת לאמיתת פשטות החיים. ובמילא, במצב שכזה ניטלים ממנו הרצון והיכולת להתבונן ולהבחין כי המציאות כולה מתחדשת בכל רגע ורגע ממש...

קרש ההצלה לטובע באוקיאנוס של העדר המשמעות הוא גילוי ה'יחידה' שבנפש - עצם נקודת החיים שלמעלה מכל כוחות הנפש, למעלה גם מכח הרצון.

אמנם הדרך להמשיך ולגלות נקודה עצמית זו (שענינה אור חדש המרפא את כל תחלואי הנפש) היא - התעסקות האדם בענינים גשמיים מתוך כוונה לבררם ולזככם, על ידי שישתמש בהם לשם שמים!

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: שיעור חדש ברמת גן בימי שני - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

תניא

תורת
הנפש
היהודית

החסד החופלא פנימה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב

★ יאיר כלב ★

חברים ★ מוסיקה ★ נשמה

ביאליק 18 רמת גן	שק	20:30
---------------------	----	-------

לגברים ונשים ★ כניסה: 35 ש"ח

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

בניין בית המקדש

הרבי מליובאוויטש קרא להוסיף בימי בין המצרים בלימוד התורה ובנתינת צדקה, ובמיוחד בלימוד עניני בית המקדש בתורה שבכתב, בתורה שבעל פה ובהלכה. על ידי לימוד זה נזכה שיתקיימו דברי המדרש: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה, שיתעסקו לקרות בה, אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

עולם כמנהגו נוהג

אך השאלה הנשאלת כאן היא, למה חשוב כל כך שבית המקדש ייבנה גם בידי אדם? אם בין כך יהיו דברים שיהיו מוכרחים לבוא מהשמיים, מדוע לא יבוא הבית בשלימותו מלמעלה? ההסבר הפשוט לכך הוא, שבניית בית המקדש היא אחת מתרי"ג המצוות, ולכן הוא חייב להיבנות על ידי המשיח, כנציגו של עם ישראל. אולם בתורת החסידות אנו מוצאים הסבר מעמיק יותר. הרמב"ם פותח את פרק י"ב מהלכות מלכים במלים: "אל יעלה על הדעת שבימות המשיח ייבטל דבר ממנהגו של עולם, או שיהיה שם חידוש במעשה בראשית; אלא עולם כמנהגו נוהג". (מדובר, אגב, על התקופה הראשונה של ימות המשיח; בתקופה השנייה אכן ישתנו סדרי העולם). הרמב"ם אינו מדגיש זאת באקראי. חשוב לו לומר זאת, כיון שבכך באה לידי ביטוי מעלתה של הגאולה.

המדרש אומר, שכוונת הבריאה היא – "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים". רצון ה' הוא, שהעולם הגשמי, התחתון והמוגבל יהיה 'דירה' לאורו האין סופי. אין זה חידוש שבעולמות העליונים, הטהורים והנאצלים, מאירה האמת האלוקית. התכלית היא, שגם בעולם הזה התחתון והנחות תאיר אמת זו במלוא זוהרה וביתר שאת.

שתי דיעות בדברי חז"ל

אנו מצפים לבוא המשיח ולבנין בית המקדש השלישי.

איך ייבנה הבית הזה, האם בידי אדם או בידי שמיים? בדברי חז"ל יש על כך שתי דיעות: דיעה אחת אומרת שהבית השלישי קיים כבר עכשיו בשמיים, ובבוא העת יירד ויעמוד על מקומו; הדיעה השנייה

(המובאת גם ברמב"ם כהלכה פסוקה) אומרת, שבית המקדש השלישי ייבנה על ידי המלך המשיח.

רבים מסבירים, שלאמיתו של דבר אין סתירה בין שתי הדיעות הללו: יהיו בבית המקדש השלישי דברים שייבנו בידי אדם, ויהיו בו דברים שיבואו מוכנים מהשמיים. בדרך זו גם מוסברת העובדה, שמסכת שלימה מפרטת את מידותיו של בית המקדש השני, שמטרתן לשמש בסיס לבנין הבית השלישי, וזאת בשעה שבספר יחזקאל מובאים פרטים שונים אודות מבנהו של בית המקדש השלישי, והם שונים מצורתו וממבנהו של בית המקדש השני – אלא שעלינו לבנות את הבית השלישי על פי מתכונתו של הבית השני, והשינויים שעליהם מדובר בספר יחזקאל, יבואו מהשמיים.

בתחתונים', במובנו האמיתי של המושג. העולם שיהיה 'דירה' לה' לא יהיה אותו עולם תחתון שבו למדו יהודים תורה וקיימו בו מצוות, אלא עולם עליון יותר. ואילו הכוונה העליונה היא, שדוקא העולם הזה הגשמי והתחתון, על כל גדריו והגבלותיו – הוא עצמו יהיה 'דירה' לקב"ה. הגילוי האלוקי המופלא של ימות המשיח, יאיר איפוא בעולם זה כמות שהוא!

זהו גם ההסבר הפנימי לכך שהמשיח הוא זה שיצטרך לבנות את בית המקדש השלישי. הכוונה היא שהגילוי האלוקי יבוא אל תוך המציאות הגשמית, כפי שהיא נעשית על ידי מעשי בני אדם. רק לאחר שבית המקדש ייבנה על ידי המלך המשיח, יבואו ויירדו מהשמיים כל הדברים שאינם יכולים להיעשות על ידי בני אדם.

תפקיד זה הוטל על העם היהודי. על ידי העבודה בלימוד התורה ובקיום המצוות, אנו מכשירים את העולם להיות ראוי לגילוייה של האמת האלוקית. לעת עתה אין אנו רואים את אשר מתחולל בעולם כתוצאה מעבודת התורה והמצוות, ולכן אנו מצפים לימות המשיח, שאז יוסרו המסכים המסתירים, ונראה כולנו כיצד הוכן העולם להיות 'דירה' לקב"ה, שיירד לשכון בו במלוא הגילוי.

לא עולם אחר

משום כך חשוב להדגיש, שהעולם שיהיה בימות המשיח לא יהיה עולם שונה מהעולם שלנו; שהרי אם יהיה זה עולם אחר, עולם נעלה יותר – לא תהיה זו 'דירה

דברים שכדאי לדעת על בית המקדש

- הוא המקום הקדוש ביותר בכל העולם.
- השכינה לא זזה לעולם ממקום המקדש (ב'שמות רבה' פרשה ב',ב' נאמר: "לעולם אין השכינה זזה מכותל המערבי").
- בזמן שבית המקדש היה קיים, לא רק עם ישראל היה חש בקדושה האלוקית ששרתה במקום. אף אומות העולם היו משגרים קרבנות ומתנות לבית המקדש.
- עשרה ניסים גלויים נעשו בבית המקדש, ומהם: לא נראה זבוב בבית המטבחים, מעולם לא ניצחה הרוח את עמוד העשן שהיטמר בצורת עמוד ישר מן הקטורת, ולא כיבו הגשמים את האש שעלתה מעצי המערכה שעל גבי המזבח, ולא הסריח בשר הקרבנות.
- בזמן שהיה בית המקדש קיים היתה חובה על כל איש ישראל 'לעלות לרגל' שלוש פעמים בשנה לבית המקדש: בפסח, בשבועות ובסוכות. גם בזמננו משתדלים לעלות לכותל המערבי בשלושת הרגלים האמורים.
- בית המקדש הוא מקום הקרבת הקרבנות. אדם שחטא בשוגג, היה עליו להביא קרבן חטאת. מי שארע לו נס או שמחה משפחתית – היה חייב להביא קרבן תודה. כמו כן הוקרבו 'קרבנות תמיד' בכל יום וקרבנות מוספים בשבתות, בראשי חודשים ובחגים.

הסיפור השבועי

שיחת שיחים

אלה היו הימים השחורים של יהדות אירופה. הצורך הנאצי כבש מדינה אחר מדינה, ויישם בהן את 'הפתרון הסופי' להשמדת היהודים. ועדיין, ממדי החורבן טרם נקלטו.

סמוך לשנת תש"ד הפנו הגרמנים את מזימותיהם לעבר יהודי הונגריה. בעיר פאפא למד באותה עת הנער אברהם קאהן. בערב פסח, כאשר החלו הגזרות וההתנכלויות, מיהר אביו, שהיה בבודפשט, לשלוח אליו שליח מיוחד ובידו תעודת זהות מזויפת המציגה אותו כגוי. "ברח מיד מפאפא ובוא לבודפשט", ציווה עליו.

משפחת קאהן, שמקורה בפרשבורג שבסלובקיה, כבר הרגישה את נחת זרועם של הנאצים. היא איבדה את האם והאחיות הי"ד, ועתה חשה בטבעת החנק מתהדקת. אברהם מיהר להסתפר כפי שהסתפרו נערי הגויים. הוא נסע לבודפשט ברכבת, והתפלל שלא יזוהה כיהודי. שמחתם של האב והבן בהתאחדותם היתה גדולה. האב מיהר ליצור קשר עם מבריה גבולות, וזה ניאות, תמורת הון רב, להבריח את השניים לסלובקיה. המהלך היה מסוכן. המבריה לא היה מוכר, והגבולות שרצו שוטרים.

הוחלט כי אברהם יצא ראשון לדרך. אם חלילה ייתפס, גילו הצעיר יעמוד לזכותו. השניים נפרדו בדמעות. יום שלם נסע אברהם ברכבת. כמה קילומטרים לפני הגבול ירד והחל לצעוד ברגל בזהירות, לעבר מקום המפגש המסוכן עם המבריה. הלה קבע סימן מוסכם שעליו יצביע אברהם כאשר ייפגשו, וזה יהיה האות לתיאום ביניהם.

בבואו למקום גילה אברהם להפתעתו עוד כעשרים

גברים ונשים העומדים וממתינים. הוא הביט כה וכה, תר בעיניו אחרי המבריה, אך לא הבחין בו. כשהתבונן באנשים קלט בחושיו החדים כי אלה יהודים המתחזים לגויים. לבו התמלא פחד: איך תוכל קבוצה גדולה כל כך להבריח את הגבול? בהחלטה של רגע קפץ אל בור ביוב סמוך, ומבעד לחרכים עקב אחר הנעשה.

כעבור זמן הופיע המבריה. זה היה אדם גדול גוף. מיד התקבצו אליו הממתינים, והחלו לצעוד לעבר הגבול. הערב ירד. אברהם יצא ממחבואו ועקב אחרי הקבוצה מרחוק, מקפיד לשמור על קשר עין עם הצועדים.

זמן רב צעדו בין שדות וכרמים, אורות ואסמים. אברהם התמיד בצעידה במרחק קבוע מן הקבוצה. הוא בחר לצעוד בצדי הדרכים, סוקר את סביבתו ובוחן דרכי מילוט למקרה שייתפסו. כך צעד כמה שעות, לבו הולם למשמע כל רחש.

ופתאום, בחצות הלילה, קרעה את הדממה צווחה מקפיאת דם: "עצור!". אברהם הפיל את עצמו לארץ וזחל לתוך שדה תבואה סמוך. בקומה שפופה רץ בין השיבולים, אווז בשני התיקים שבהם כל חפציו.

דקות נס על נפשו, ואז החלו להישמע יריות. שריקות הכדורים נשמעו קרובות וצמררו את אברהם. הוא חש חולשה, והחליט להקל את ריצתו ולהשליך את התיקים. האש התקרבה אליו. אברהם הבין שרודפיו מבחינים בו. הוא רץ שפוף, בלי להרים את ראשו, מתמרן בתוך התבואה ומנסה לחמוק מן האש. עד שכוחותיו אזלו, והוא צנח על הארץ מתעלף.

אברהם לא ידע כמה זמן היה מוטל, אולם כאשר

התעורר שמע דוברי גרמנית חוקרים בצעקות את בני הקבוצה שנתפסו. הוא נרעד באימה והתכווץ בין השיבולים. הקולות היו קרובים אליו מאוד. הוא שמע את הדי הפסיעות הרומסות את האדמה סביבו, והתפלל לישועת ה'.

אט אט התרחקו הצעדים והדיבורים נחלשו. זמן רב הוסיף לשכב דומם, עד שאזר אומץ וקם מרצו. הוא הביט לכל עבר, תוהה לאיזה כיוון עליו לפנות. עליו להחליט מהר, שכן הבוקר מתקרב.

פתאום שמע רחש סמוך אליו. הוא כרע תחתיו בבהלה, כולא את נשימתו ותוהה מניין בא הקול. ואז שמע פסיעה, ועוד פסיעה. האם זה אויב או רֶע? בסופו של דבר החליט לעשות בדיקה. הוא המתין שיישמע שוב קול תנועה, ואז הניע בזהירות את השיבולים הסמוכות, כדי להשמיע רחש קל.

מיד השתררה דממה. אברהם הבין כי אין זה אחד מרודפיו, אלא נרדף כמותו. הוא הרעיש שנית, ושוב נענה בשקט ארוך. בהמשך החל לקבל רעשים בתגובה על רעשיו. הוא החל 'לשוחח' עם המסתתר הנוסף בשפת

הרעשים, עד שפסק, והמתין שהלה יקום ממחבואו. בזווית העין הבחין בדמות גדולה כמה ופותחת בריצה. אברהם מיהר לרוץ בעקבות האיש, וזה הגביר את מהירות ריצתו. כאשר התקרב אליו – הסתובב אליו האיש ובידו חרב, נכון להשיב מלחמה בתוקף. כעבור רגע קלט שאין זה שוטר גבולות, אלא נער נמלט, והשיב את החרב לנדנה.

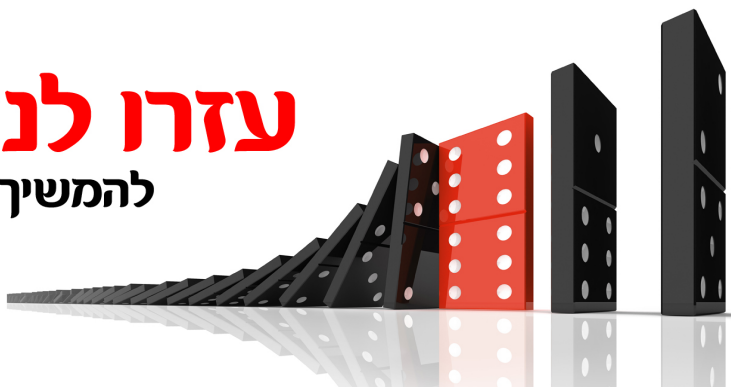
זה היה מבריה הגבולות. הוא סיפר לאברהם כי לדאבונו כל בני הקבוצה נתפסו, והוא עצמו הצליח למצוא מסתור בין שיחי התבואה. הוא הכניסו לביתו שבכפר סמוך, והצפינו בארובת התנור. למחרת שוב יצאו אל הדרך, והפעם עבר המסע בבטחה.

מאורעות רבים עברו בהמשך על אברהם ועל אביו, עד שהצליחו להינצל מציפורני הנאצים ולהיות לשריד ופליטה לכל משפחתם, אולם זכר אותו לילה לא נשכח ממנו כל ימיו.

(על-פי סיפורו בקובץ העשור)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת מטות מסעי

מטות

התחייבות בלשון נדר או שבועה

ראשי המטות מכונסים ע"י משה רבנו, והוא מלמד את דיני הנדר והשבועה על מנת שיעבירו לידיעת כל בני ישראל.

דינים אלה שורשם בכתוב "לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה". אדם שקיבל על עצמו ענין כלשהו בלשון נדר או שבועה, הרי מחוייב הוא לקיים את התחייבותו, שאם לא כן חילל בזה מוצא פיו.

נערה הנודרת, בו ביום מבטל אביה את נדרה. ובאם לא ביטל אביה את נדרה, חייבת היא לקיימו. נדרה אשה נשואה, ייפר או יקיים בעלה את נדרה. אשה אלמנה או גרושה, אין לאיש סמכות להפר או לקיים נדרה.

נקמת ה' במדיינים

כזכור, בפרשה הקודמת פרשת פינחס, הוגדרו המדיינים אויבי קדושת ישראל. ובפרשתנו, ה' מצוה את משה כי ינקום קודם מותו במדיינים.

משה רבנו מגייס שניים עשר אלף חיילים - אלף אנשי צבא מכל שבט ושבט משניים עשר השבטים. בראש שניים עשר אלף החיילים עומד פינחס בן אלעזר הכהן, אשר נוטל עמו אל המלחמה את ארון הברית ואת ציץ הקודש של הכהן הגדול ואת חצוצרות התרועה.

צבא ישראל מנצח במלחמה והורג את כל הזכרים, בהם חמשת מלכי מדין ובלעם נביאם הרשע. ערי מדין

נשרפות כליל באש, והנשים והילדים וכל רכוש המדיינים נלקחים שלל ע"י הלוחמים ומובאים אל מחנה ישראל.

כעסו של משה ודיני טהרת הלוחמים והכלים

אנשי חיל צבא המלחמה משאירים בחיים את בנות מדין (אשר החטיאו את בני ישראל) והדבר מכעיס את משה ואלעזר. על כן מצוה משה להרוג את כל הנשים המדייניות הבוגרות ואת כל הילדים ממין זכר. הלוחמים שנטמאו בבואם במגע עם המתים ימתינו מחוץ למחנה, שם יהיה עליהם להיטהר ביום השלישי והשביעי טרם כניסתם למחנה.

עתה מפרט אלעזר הכהן את הדינים שקיבל ממשה בנוגע לטהרת הכלים: כלים שנטמאו בטומאת מת יש לנקותם היטב ולטהרם, וכן להסיר ולטהר את הבלוע בדפנותיהם. הכלים ששימושם באש - טהרתם על ידי ליבונם באש, והכלים ששימושם בצונן - טהרתם על ידי טבילתם במים קרים.

חלוקת השלל, הפרשת התרומות ומתן התכשיטים

הקב"ה מצוה את משה להעריך את כמות השלל המדייני וקובע את דרך חלוקתו: מחציתו ללוחמים, ומחציתו לכל העם. על הלוחמים להפריש מחלקם אחד מחמש מאות (0.2 אחוז) עבור הכהנים, ועל העם להפריש מחלקו אחד מחמישים (2 אחוז) עבור הלויים.

התורה מפרטת את פריטי השלל, מניינם וכן את החלק שהופרש לכהנים וללויים.

מחמשת חומשי תורה.

התורה מונה בפרשתנו את ארבעים ושניים מסעותיהם וחניותיהם של בני ישראל בארבעים שנות נדודיהם במדבר. החל מיציאתם ממצרים בחמשה עשר לחודש ניסן, בהותירם את המצריים קוברים את מתייהם הבכורים, ועד לחנייתם על גדת נהר הירדן המזרחית בערבות מואב.

בתוך מניין המסעות, מזכירה התורה את מיתת אהרן בראש חודש אב בשנה הארבעים לצאתם מארץ מצרים, והוא בן 123 שנה. כמו כן מרמזת התורה אודות הכנעני המנצל את האבל ושבֵּרון הלב על מות אהרן, כדי לתקוף את בני ישראל בשעתם הקשה בנסיון להביסם בקרב.

גירוש הזרים וגילוליהם מן הארץ

ערב הכניסה לארץ מצוה הקב"ה את משה למסור לבני ישראל באזהרה חמורה כי כדי לחיות בארץ בבטחון ובשלווה, יהיה עליהם להכרית כליל את סממני העבודה הזרה של יושבי הארץ ואת אליליהם. יתירה מזו, מוסיף הוא ומזהיר, כי אם לא ישמידום כליל יהפכו הנשואים מיושבי הארץ ברבות הימים לצרי ישראל, וגילוליהם לפיתוי ולפגע רע רוחני.

פירוט גבולות הארץ המובטחת

ה' מפרט בפני משה את גבולות הארץ, על פיהם יתנהל מסע כיבושה. בתוך גבולות אלה יתנחלו בני ישראל למעט בני השבטים ראובן, גד וחצי שבט המנשה, אשר נחלתם, כאמור, בעבר הירדן המזרחי.

ראשי העם האחראים על חלוקת הארץ

עוד בטרם החל מסע הכיבושים, קובע ה' מראש מי יהיו ראשי העם אשר יחלקו את הארץ לשבטי ישראל. ומפרטת התורה כי בראש העם יעמדו אלעזר הכהן ויהושע בן נון, ותחתם נשיאי השבטים המוזכרים בשמותיהם.

בתום החלוקה, ניגשים ראשי הצבא אל משה ומביעים את רצונם לתרום לה' את הכלים ותכשיטי הכסף והזהב שבזזו – ביטוי ואות לרגשי תודתם לה' על שיבת הלוחמים אל המחנה מן המלחמה בשלום ללא נפגעים. משה ואלעזר מביאים את תרומתם לאוהל מועד למשמרת, זיכרון לסיפור הנס ולתרומת הלוחמים.

נחלת גד, ראובן וחצי המנשה

בני השבטים גד וראובן פונים למשה ומבקשים לנחול נחלתם ממזרח לירדן, מקום עתיר מרעה לצאנם הרב. משה חושש כי בכך מבקשים הם לפטור עצמם מלהשתתף עם אחיהם במלחמות כיבוש הארץ והסדרת הנחלות. על כן הוא חוזר ומזכיר בפניהם את סיפור עונשם הקשה של המרגלים שהניאו את לב העם מלהיכנס לארץ.

מיד מבהירים בני גד וראובן למשה כי אין מבוקשם דומה כלל לחטא המרגלים חלילה. וכראיה מכריזים הם כי מוכנים הם לצאת חלוצים לפני מחנה ישראל למסע כיבושה של ארץ ישראל המערבית.

משה חש בכנות דבריהם ומציב בפניהם תנאי: ארץ ישראל המזרחית אכן תהיה להם לנחלה, אך יהיה זה רק לאחר שיעברו את הירדן וילחמו שכם אחד עם אחיהם. משה מוסר את הדברים לידיעת תלמידו יהושע בן נון אשר ינהיג את העם אחרי מותו אלי כיבוש הארץ המובטחת וחלוקתה לנחלות.

בני השבטים גד, ראובן וחצי שבט מנשה, אותם מצרף בינתיים משה אליהם, מקימים בהנחיית משה ערים בארץ ישראל המזרחית ומושיבין בהן את נשיהם, ילדיהם וצאנם. ובהתאם להתחייבותם, יוצאים הם עם כלל ישראל לחציית נהר הירדן לקראת מלחמת כיבוש הארץ.

מסעי

מסעות בני ישראל במדבר

פרשת מסעי חותמת את ספר במדבר, החומש הרביעי

מגרשים וערי מגורים לשבט לוי

הלוויים, שלא כשאר השבטים, אינם נוחלים חלק בארץ. מקומות מגוריהם מפוזרים ואינם כוללים שטחי מרעה וחקלאות כיון שאין עיסוקם אלא בעבודת הקודש ובלימוד התורה. בני שבט זה מיוחדים להם ארבעים ושמונה אזורי התיישבות בישראל, ובהם שש 'ערי מקלט' להורגים בשגגה.

שש ערי המקלט

התורה מבחינה בין רוצח בכוונה תחילה שעליו לעמוד לדין (ובאם יורשע במשפט – דינו מיתה), לבין הורג בשגגה. השוגג אינו מחויב בדין, אך כדי להינצל מנקמת קרובו של הנהרג (גואל הדם) עליו לנוס עד למשפטו אל אחת משש ערי המקלט – שלוש בעבר הירדן המזרחי, ושלוש נוספות בגדתו המערבית. כאשר נפסק בבית דין כי הרצח היה בשגגה, אזי אוסרת התורה לנקום באיש השוגג כל זמן ששוהה הוא בעיר מקלט (ערי המקלט מיועדות רק להורג בשגגה), שם הוא מוגן מפני נקמת גואל הדם. אמנם, יציאתו מעיר מקלטו לחזור לעירו בבטחה תתאפשר רק לאחר מות הכהן הגדול. ובאם יצא מעיר

המקלט קודם מות הכהן הגדול – דמו בראשו.

בין הדברים מפרטת התורה כמה מהדינים בנושא זה: הרוצח במזיד, והעידו שני עדים על מעשהו – דינו מוות, ועל גואל הדם להורגו; כך הוא גם לגבי אדם שארבו לשונאו ורצחו; על העדים לוודא כי הרוצח היה מודע היטב להתראתם; התורה אוסרת להרוג אדם על פי עדותו של עד אחד; חובה להמית את הרוצח במזיד ואין לפוטרו מעונשו תמורת תשלום דמי כופר לכפרתו; כמו כן על הרוצח בשגגה להמלט לעיר מקלט וגם במקרה זה אין להמיר זאת בכופר.

נישואי בנות צלופחד לבני שבטן בלבד

לאחר שנפסק, כמסופר בפרשת פינחס, כי בנות צלופחד זכאיות לרשת את נחלת אביהן (שמת בלא שהותיר בנים), נוצרת בעיה חדשה: אם תנשאנה בנות שבט אחד לגברים משבט אחר, תעבור ירושת נחלתן לשבט אחר! ואכן על מנת לפתור בעיה זו מצוה משה את בנות צלופחד שלא תנשאנה אלא לגברים מבני שבטן, כדי שלא תעבור נחלתן לשבט אחר. בסיום פרשתנו מספרת התורה אודות נישואי בנות צלופחד, כציווי משה, לבני דודיהן מבני שבטן.

חסידות על הפרשה מטות-מסעי

מסע הדורות מגלות לגאולה פרשת מסעי

פרשת מסעי נקראת לעולם בימי בין המצרים. חושך הגלות אינו אלא הכנה והקדמה לאור הגאולה, וכך המשמעות הפנימית של מסעות בני ישראל היא – מסע הדורות מגלות לגאולה; מהמדבר שהוא סמל הגלות, ל"ירדן יריחו", רמז למשיח שעליו נאמר (ישעיה יא), "והריחו בירתה ה'".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת מסעי תשד"מ)

התוקף להתנזר גם מן המותר וידבר משה אל ראשי המטות (ל,ב)

מדוע נקט הכתוב "מטות" ולא "שבטים"?
'מטה' הוא ענף קשה וחזק, שנפרד מן האילן, ואילו 'שבט' הוא ענף המחובר עדיין לאילן, שהוא רך. לענין נדרים דרושה בחינת "מטות" דוקא, שכן הנודר נדר מקדש את עצמו במותר לו ומתנזר גם מדברים המותרים, ועבודה זו דורשת תקיפות ונחישות.

('אור התורה' במדבר עמ' אש'א)

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'דף ראשי', 'אודות', 'תוכן', 'תפריט', 'הודעות', 'אודות', 'הודעות', 'אודות'. Below the navigation bar is a large video player showing a Torah video. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 5778. Below the video player is a grid of article thumbnails with titles in Hebrew. At the bottom, there's a QR code and a list of articles.

התחדשנו!

בואו לבקר

באתר המשודר

Www.tanyaor.com

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפוש

YouTube f

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

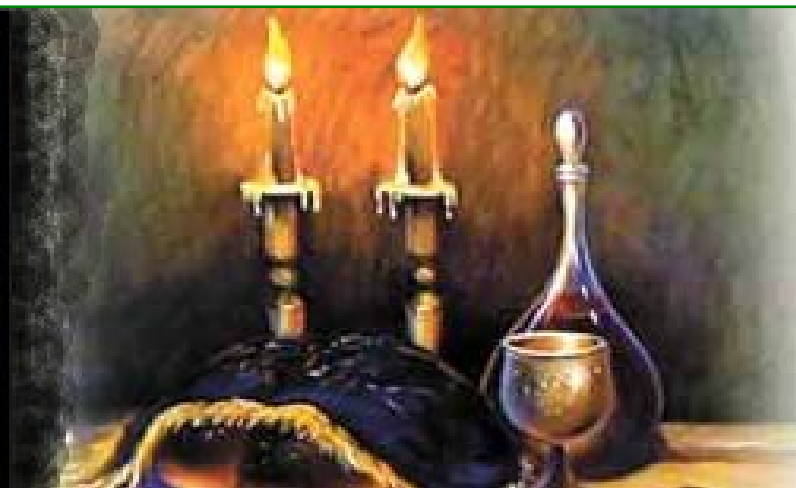
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:28	19:11	י-ם
20:31	19:26	ת"א
20:32	19:19	חיפה
20:29	19:27	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון